

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **T. M.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2019, č. j. 33 A 8/2018 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „magistrát“) ze dne 18. 2. 2016, č. j. ODSČ-91298/15-27, sp. zn. ODSČ-91298/15-HEV/V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ: X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo Městskou policií Brno zjištěno na pozemní komunikaci Úvoz 59c v Brně dne 5. 3. 2015 v 22:40 hod. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2017, č. j. JMK 174137/2017, sp. zn. S-JMK 55930/2016/OD/Ib, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 6. 2019, č. j. 33 A 8/2018 - 39.

[4] Krajský soud neshledal důvodnými žalobní námitky, kterými žalobce z více důvodů brojil proti nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. K námitce, že v něm nebyl dostatečně popsán skutek a identifikována právní povinnost, která měla být porušena, krajský soud uvedl, že žalobci bylo s odkazem na § 10 zákona o silničním provozu kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Přestože tedy dané ustanovení skutečně obsahuje několik odstavců, přičemž musí být z výroku zřejmé, která povinnost provozovatele vozidla byla konkrétně porušena, magistrát tuto specifikaci nepřímou učinil. V podstatě totiž přímo odcitoval § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo následně výslovně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Kromě toho bylo v rámci právní kvalifikace ve výroku uvedeno, že jednáním neznámé osoby došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to neoprávněným zastavením nebo stáním, tedy porušením povinnosti podle § 53 odst. 2 téhož zákona. Krajský soud se v tomto ohledu neztotožnil s argumentací žalobce, protože neoprávněnost zastavení nebo stání spočívala právě v užití chodníku v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Pokud tedy neznámý řidič vozidlem na daném místě zastavil nebo stál, tedy užil chodník v rozporu se zákonem, byla jím výše uvedená právní povinnost porušena. Přesto dal krajský soud žalobci částečně za pravdu, že by bylo vhodné formulaci skutkové věty precizovat, resp. přesněji ji pomocí slovního vyjádření navázat na § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, které je součástí právní kvalifikace. V kontextu celého výroku a dalších skutkových okolností v něm uvedených se však nejedná o natolik závažnou vadu, která by měla sama o sobě za následek nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí. Právní kvalifikaci totiž sice nelze s popisem skutku zaměňovat, ale povaha porušené povinnosti a její vymezení v zákoně (odkaz na dotčené ustanovení) má s ohledem na další okolnosti případu nepochybně vliv na to, zda je skutek zaměnitelný s jiným.

[5] Krajský soud dále uvedl, že v posuzované věci bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno, že k porušení právní povinnosti podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu neboli k neoprávněnému užití chodníku došlo „na pozemní komunikaci Úvoz 59c v Brně, dne 5. 3. 2015 v 22:40 hodin.“ Takové místní a časové určení lze podle krajského soudu považovat z hlediska přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti popisu skutku za zcela dostačující. K tomu krajský soud dodal, že žalobci bylo v nyní

pokračování

posuzované věci kladeno za vinu neoprávněné užití chodníku, přičemž není z hlediska právní kvalifikace podstatné, zda neznámý řidič v místě s vozidlem pouze zastavil nebo stál, jak je vymezeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena forma zavinění jako jedna z jeho obligatorních náležitostí. V této souvislosti nelze opomenout, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu, u kterého se zavinění jakožto subjektivní stránka deliktního jednání neposuzuje, neboť se jedná o odpovědnost objektivní. Co se týče namítané absence vymezení ustanovení právního předpisu, podle kterého byla pokuta výrokem prvostupňového rozhodnutí uložena, nelze podle názoru krajského soudu navzájem směšovat okamžik vydání prvostupňového rozhodnutí a nabytí jeho právní moci, k čemuž vlivem odvolacího řízení a doručení napadeného rozhodnutí běžně dochází až s odstupem několika měsíců. Sankce byla žalobci správně vyměřena podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správního deliktu, tedy podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 12. 2015. S ohledem na skutečnost, že došlo neznámým řidičem vozidla k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo prvostupňovým správním orgánem ve výroku rozhodnutí dále odkázáno na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který v rozhodné době stanovoval zákonné rozmezí pokuty 1 500 – 2 500 Kč. Postupem správních orgánů proto nedošlo k porušení § 2 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, neboť je z výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že byla pokuta uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

[7] Zbylé žalobní námitky (neexistence správního deliktu, protiústavnost, zánik odpovědnosti, zavinění, nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení pokuty, neprokázání chodníku) krajský soud posoudil jako nedůvodné a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměřuje.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele magistrát ve výroku nevymezil dostatečně protiprávní jednání. Na jedné straně konstatoval porušení pravidel pro zastavení či stání, což odpovídá jednání v rozporu s § 25 zákona o silničním provozu, na straně druhé však konstatoval porušení § 53 odst. 2 silničního zákona (neoprávněné užití chodníku), aniž by ze skutkových okolností popsanych ve výroku, či z popisu místa, bylo možné na jeho porušení alespoň vzdáleně usuzovat.

[10] Stěžovatel dále namítal, že vymezení místa protiprávního jednání za pomoci ulice, čísla popisného a názvu obce není dostatečné, a to z důvodu, že daného protiprávního jednání se lze dopustit pouze na „chodníku“. Z popisu místa se nepodává, že by vozidlo stálo na chodníku. Nepodává se to dokonce ani z popisu způsobu spáchání přestupku,

ani z popisu skutku samého. Krajský soud pak svůj názor, pro který považuje vymezení místa za dostatečné, nikterak neodůvodnil.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadený rozsudek krajského soudu a na své vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V projednávané věci magistrát ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel jako provozovatel motorového vozidla „v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Úvoz 59c v Brně, dne 5. 3. 2015 v 22.40 hodin, čímž se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“

[16] Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém se zabýval náležitostmi výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl*“ (zvýraznění přidal Nejvyšší správní soud).

[17] Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce ohledně neurčitosti výroku prvostupňového rozhodnutí nepřisvědčil, neboť má stejně jako krajský soud za to, že výše

pokračování

citovaný výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Touto porušenou právní normou je § 10 ve spojení s § 53 odst. 2, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatelovo tvrzení o neurčitosti výroku nemůže obstát, neboť, jak správně dovedl i krajský soud, stěžovatel nemohl mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, za který byl postižen, ostatně sám proti této kvalifikaci obsáhle brojil v rámci soudního řízení. Ve výroku je jednoznačně uvedeno, že stěžovateli je kladeno za vinu, že nebyly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo k „*neoprávněnému zastavení nebo stání*“, přičemž je zřejmé, že se tak stalo v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy na chodníku.

[18] Nejvyšší správní soud rovněž shledal, že spáchaný skutek byl v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně vymezený. Bylo zřetelně konstatováno porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Podle znění tohoto ustanovení nemůže být pochyb, že zakazuje užití chodníku nebo stezky pro chodce jinými účastníky provozu než chodci, pokud zákon o silničním provozu nestanoví jinak. Pokud je ve výroku uvedeno, že řidič motorového vozidla neoprávněně zastavil nebo stál na pozemní komunikaci Úvoz 59c v Brně a konstatováno porušení povinnosti podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, nemůže být pochyb, že je stěžovatel (jako provozovatel předmětného vozidla) postižen za neoprávněné zastavení nebo stání na chodníku. Účelem řádného popisu skutku je, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem též osoby, aby byl vyloučen opakovaný postih za totéž jednání a pro posouzení zániku (prekluze) možnosti postihu tohoto jednání (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS). Tento účel byl podle názoru zdejšího soudu skutkovým popisem ve spojení s jeho právní kvalifikací naplněn.

[19] K popisu protiprávního jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že v souladu s krajským soudem považuje chybějící slova o „*neoprávněném užití chodníku*“ ve výroku za nedostatek, který ale nemůže vést ke zrušení rozhodnutí. To, že řidič motorového vozidla porušil pravidla silničního provozu tím, že „*zastavil nebo stál na chodníku*“, by jistě bylo vhodnějším a přímočařejším popisem skutku, než že porušení pravidel silničního provozu spočívalo „*v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu*“ (tato druhá věta je totiž již právní kvalifikací). Rušit rozhodnutí kvůli takto neobratně formulovanému výroku by ale v skutku bylo jen formalismem – už proto, že o neoprávněném užití chodníku je řeč hned ve druhém odstavci odůvodnění a z rozhodnutí jako celku je dobře patrné, čím stěžovatel pochybil. Místo a čas skutku ve spojení se strohým popisem a odkazem na § 53 odst. 2 charakterizují skutek v této věci dostatečně. Ani sám stěžovatel netvrdí, že by snad nezjištěný řidič jeho automobilu spáchal ve stejném místě a ve stejné minutě i jiný přestupek, a nebylo mu proto jasné, za co konkrétně je nyní trestán.

[20] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu,

stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu